บทบรรณาธิการ

คำถาม รู้แล้วไม่คัดค้านปล่อยให้บุคคลอื่นแสดงตนว่าเป็นหุ้นส่วนในการประกอบร้านค้าพาณิชย์ของตนจะต้องร่วมรับผิดต่อบุคคลภายนอกในหนี้ดังกล่าวหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๕๒๗๑/๒๕๖๓

จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ สั่งซื้อสินค้าประเภทยางรถยนต์ อุปกรณ์และอะไหล่รถยนต์ไปจากโจทก์หลายครั้งหลายรายการและจำเลยที่ ๑ รู้เห็นตลอดมา โดยจำเลยที่ ๑ ไม่ดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งอันเป็นการโต้แย้งคัดค้านการแสดงตนของจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ พฤติการณ์ของจำเลยที่ ๑ เป็นการรู้แล้วไม่คัดค้านปล่อยให้จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ แสดงว่าตนเป็นหุ้นส่วนในการประกอบการค้าร้านค้าพาณิชย์ของจำเลยที่ ๑ จำเลยที่ [illegible]

โดยไม่ต้องบอกกล่าวบังคับจำนองไม่ เช่นนี้จำเลยที่ ๒ มีสิทธิไถ่ถอนจำนองตามวงเงินที่เสนอไถ่ถอนจำนองกับโจทก์

ภาระจำนองจะระงับสิ้นไปก็ต่อเมื่อจำเลยที่ ๒ ผู้รับโอนทรัพย์สินซึ่งจำนองใช้เงินแก่โจทก์ตามที่จำเลยที่ ๒ เสนอขอไถ่ถอนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๗๓๘ แม้โจทก์จะไม่ยอมรับราคาตามที่จำเลยที่ ๒ เสนอ แต่เมื่อถือว่าโจทก์สนองรับราคาตามที่จำเลยที่ ๒ เสนอตามมาตรา ๗๓๙ และมาตรา ๗๔๑ แล้ว **จำเลยที่ ๒ มีหน้าที่ปฏิบัติตามคำเสนอดังกล่าวด้วยโดยต้องไถ่ถอนจำนองตามราคาที่เสนอ** ซึ่งถือเป็นหนี้เงินที่จะต้องเสียดอกเบี้ยในระหว่างผิดนัด ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๒๒๔ วรรคหนึ่ง เมื่อจำเลยที่ ๒ ไม่นำเงินตามราคาที่เสนอไปวางที่สำนักงานวางทรัพย์ภายในกำหนดเวลาตามคำเสนอตามมาตรา ๓๓๐ และ ๓๓๑ จำเลยที่ ๒ ต้องรับผิดในส่วนดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันครบกำหนดตามคำเสนอราคาไถ่ถอน

จำเลยที่ ๒ มีหนังสือถึงโจทก์ขอไถ่ถอนทรัพย์จำนองภายใน ๓๐ วัน โจทก์ได้รับหนังสือวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ โจทก์ต้องฟ้องคดีตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๗๓๙ ภายในวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๗ กรณีต้องถือว่าการสนองรับคำเสนอราคาไถ่ถอนของจำเลยที่ ๒ มีผลวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๗ กำหนดเวลา ๓๐ วัน ที่จำเลยที่ ๒ ต้องวางเงินตรงกับวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๕๘ จำเลยที่ ๒ ต้องรับผิดชำระดอกเบี้ยผิดนัดอัตราร้อยละ ๗.๕ (ปัจจุบันร้อยละ ๕) ต่อปี ของต้นเงิน ๖๐๐,๐๐๐ บาท นับแต่วันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๘ เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์

คำถาม แจ้งความต่อเจ้าพนักงานตำรวจว่าหนังสือกรรมสิทธิ์ห้องชุดสูญหายไป ซึ่งเป็นความเท็จแล้วมอบอำนาจให้บุคคลอื่นนำบันทึกประจำวันไปขอออกใบแทนหนังสือกรรมสิทธิ์ห้องชุดต่อเจ้าพนักงานที่ดิน หลังจากนั้นขายห้องชุดให้แก่บุคคลอื่น หรือรู้อยู่แล้วว่าห้องชุดเป็นกรรมสิทธิ์ของบุคคลอื่น หากนำไปขาย ดังนี้เป็นความผิดฐานใด

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๕๒๙๕/๒๕๖๓

จำเลยที่ ๑ รู้อยู่แล้วว่าโจทก์ยึดถือหนังสือกรรมสิทธิ์ห้องชุดพิพาทไว้ไม่ได้สูญหายไป แต่จำเลยที่ ๑ กลับมอบอำนาจให้จำเลยที่ ๒ ไปแจ้งความต่อเจ้าพนักงาน

ตำรวจว่าหนังสือกรรมสิทธิ์ห้องชุดพิพาทสูญหาย และในวันเดียวกันจำเลยที่ ๑ มอบอำนาจให้จำเลยที่ ๒ นำบันทึกประจำวันไปยื่นคำขอออกใบแทนหนังสือกรรมสิทธิ์ห้องชุดพิพาทต่อเจ้าพนักงานที่ดิน ต่อมาสำนักงานที่ดินได้ออกหนังสือกรรมสิทธิ์ห้องชุดพิพาท หลังจากนั้นจำเลยที่ ๑ ขายห้องชุดพิพาทห้องหนึ่งให้แก่เพื่อนบุตรสาวจำเลยที่ ๑ เมื่อจำเลยที่ ๑ จดทะเบียนไถ่ถอนจำนองห้องชุดพิพาทอีกห้องหนึ่งจากธนาคารแล้ว**จำเลยที่ ๑ ขายห้องชุดพิพาทให้จำเลยที่ ๒ โดยจำเลยที่ ๑ รู้อยู่แล้วว่าห้องชุดพิพาทเป็นกรรมสิทธิ์ของโจทก์**ไม่ใช่กรรมสิทธิ์ของจำเลยที่ ๑ ดังนี้**เป็นการแย่งกรรมสิทธิ์ห้องชุดพิพาทจากโจทก์** จำเลยที่ ๑ มีความผิดฐานแจ้งข้อความอันเป็นเท็จแก่เจ้าพนักงาน ฐานแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารราชการซึ่งมีวัตถุประสงค์สำหรับใช้เป็นพยานหลักฐาน ฐานใช้หรืออ้างเอกสารดังกล่าว และมีความผิดฐานลักทรัพย์อีกด้วย

คำถาม เจตนาเอาทรัพย์ของผู้อื่นไปเกิดขึ้นหลังจากทำร้ายร่างกายผู้อื่นแล้ว จะเป็นความผิดฐานชิงทรัพย์หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๕๒๐/๒๕๖๑

จำเลยมิได้ทำร้ายร่างกายผู้เสียหายโดยมีเจตนาเอาสร้อยข้อมือทองคำของผู้เสียหายไป แต่จำเลยกระชากเอาสร้อยข้อมือทองคำของผู้เสียหายไปเป็นเจตนาที่เกิดขึ้นหลังจากที่จำเลยทำร้ายร่างกายผู้เสียหายแล้ว การกระทำของจำเลยมิได้เป็นการลักทรัพย์โดยใช้กำลังประทุษร้าย อันจะเป็นความผิดฐานชิงทรัพย์ แต่เป็นการทำร้ายร่างกายผู้เสียหายจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายตอนหนึ่งและกระชากเอาสร้อยข้อมือทองคำของผู้เสียหายไปโดยฉกฉวยเอาซึ่งหน้าอีกตอนหนึ่ง

นายประเสริฐ เสียงสุทธิวงศ์
บรรณาธิการ